

Meditacions: Dijous després de Cendra

Reflexió per meditar dijous després de Cendra. Els temes proposats són: una oportunitat per convertir-nos; la conversió és un do que podem demanar a Déu; agafar la creu de cada dia.

L'ESGLÉSIA, per al primer dia de Quaresma després del Dimecres de Cendra, ens proposa meditar el primer salm de la Sagrada Escripura. Allí se'ns mostren dues imatges que representen dos possibles camins per a la nostra vida. Sentint-lo, sembla como si fóssim davant d'una bifurcació: per una banda, hi ha el camí de qui es deixa

justificar per Déu, que és com un arbre «que dona fruit quan n'és el temps i mai no es marceix el seu fullatge» (Sl 1, 3); de l'altra, hi ha el dels qui no escolten el Senyor, que són «com la palla escampada pel vent» (Sl 1, 4). En certa manera, són dues situacions vitals que depenen de fins on obrim la nostra ànima a Déu: o restem arrelats en la realitat, donant els fruits de santedat que el Senyor ens vulgui enviar, o som a la deriva, portats pel vent de petits goigs efímers, que bufen cap a un costat i després cap a un altre.

Quin dels dos camins triem? «Hem entrat en el temps de Quaresma: temps de penitència, de purificació, de conversió. No és pas una feina fàcil. El cristianisme no és un camí còmode: no n'hi ha prou d'estar a l'Església i deixar que passin els anys»^[1]. Déu ens regala unes setmanes per pensar amb deteniment en el nostre camí i

demanar el do de la nostra
conversió.

Estem cridats a la vida; és el que Moisés recorda al poble elegit quan està enfront de la terra promesa: «Avui et proposo d'escollir entre la vida i la mort, entre la felicitat i la desgràcia. Avui et manifesto que estimis el Senyor, el teu Déu, que segueixis els seus camins i compleixis els seus manaments, els seus decrets i les seves prescripcions. Si ho fas així, viuràs» (Dt 30, 15-16) La nostra conversió no és una negació cega a nosaltres mateixos; al contrari, és una resposta al desig de plenitud que està gravat en el fons dels nostres cors. «El Senyor ho demana tot, i el que ofereix és la veritable vida, la felicitat per a la qual vam ser creats. Ell ens vol sants i no espera que ens conformem amb una existència mediocre»^[2].

QUÈ PODEM FER per assolir en aquesta Quaresma l'alta fita de la nostra conversió? El que l'Església ens suggereix, en la Col·lecta de la Missa, és primer demanar aquest do al Senyor: «Senyor, preveniu els nostres actes amb la vostra inspiració i continueu-los amb la vostra ajuda, a fi que totes les nostres obres tinguin en vós el seu principi i per vós arribin a la seva fi»^[3]. És una pregària que, per desig de sant Josepmaria, la reciten cada dia els fidels de l'Opus Dei. Reconeixem que per emprendre aquest camí de transformació necessitem que sigui Déu mateix qui ens inspi, sostingui i acompanyi. La nostra conversió serà, sobretot, un regal del Senyor que acollim amb humilitat i agraïment.

A l'Antic Testament, va ser Déu qui va prendre la iniciativa per cridar al seu poble d'Egipte i fer-lo caminar cap a la terra promesa. Ell els va

anar sostenint durant aquest pelegrinatge, renovant les seves forces quan el seu ànim vacil·lava. El mateix fa ara el Senyor amb nosaltres. «És Déu qui, per la seva benvolença, impulsa tant la vostra voluntat com les vostres accions» (Fil 2, 13). Quanta esperança ens donen aquestes paraules de sant Pau! Però demanar aquest do al Senyor no vol dir quedar-nos de braços plegats. Podem manifestar la nostra obertura a la seva gràcia de moltes maneres; per exemple, amb accions concretes de penitència o, sobretot, amb pregària. «Sense la pregària diària viscuda amb fidelitat, la nostra activitat es buida, perd l'ànima profunda, es redueix a un simple activisme que, al final, ens deixa insatisfets. Hi ha una bonica invocació de la tradició cristiana que es resa abans de qualsevol activitat i diu així: “Inspireu les nostres accions, Senyor, i acompanyeu-les amb la vostra ajuda, perquè tot el

nostre parlar i actuar tingui en vós el seu inici i el seu final”. Cada pas de la nostra vida, cada acció, també de l'Església, cal fer-lo davant Déu, a la llum de la seva Paraula»^[4].

«SI ALGÚ vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i que em segueixi» (Lc 9, 23). Jesús dirigeix aquestes paraules a la multitud dels seus deixebles, entre els quals ens trobem també nosaltres. Per gaudir de l'alegria de la resurrecció del Senyor, hem de descobrir i abraçar la nostra creu de cada dia. Les pràctiques penitencials del temps de Quaresma tenen aquest sentit: morir a tot allò de pecat hi ha en nosaltres mateixos, per poder seguir més de prop Jesús.

El Senyor va comparar la seva passió al canvi que el gra de blat pateix quan és plantat a la terra: sembla que la llavor es perdi, però en realitat s'està convertint en una espiga plena de fruit (cf. Jn 12,2 4). La creu no ens parla de patiment sense sentit, sinó de transformació: ens anuncia l'arribada d'una nova vida. Quan el Senyor ens convida a abraçar la creu de cada dia, implícitament ens promet que cada dia pot ser l'oportunitat d'una petita transformació, d'una nova conversió.

Sant Josep maria ens animava a mirar amb optimisme aquelles lluites diàries. «El cim? Per, a una ànima entregada, tot esdevé un cim que cal assolir: cada dia descobreix noves metes, perquè ni sap ni vol posar límits a l'Amor de Déu»^[5]. Hi ha tantes oportunitats de transformació com petits cims que ens trobem cada dia. En aquest camí que comencem, podem trobar ajuda en la nostra

Mare, recordant tantes conversions
que han estat fruit de la devoció
mariana.

[1] Sant Josepmaria, *És Crist que
passa*, núm. 57.

[2] Francesc, *Gaudete et exultate*,
núm. 1.

[3] Missal Romà, Oració col·lecta del
dijous després del Dimecres de
Cendra.

[4] Benet XVI, Audiència, 25-IV-2012.

[5] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 17.
